

SREČANJE

Pavle Zidar

O saj ti si dež,
dež,
in jaz neznana tla,
ki jih je požgalo.

Le še toliko me je,
da te slišim,
tako se je čezme
gorjé izkričalo.

Zdaj se odpiram
navzdol
kakor mrak,
žalosti ogledalo.

O saj ti si dež,
dež,
in jaz neznana tla.
ki jih je požgalo.

ELEGIJA ZA TOVARIŠI

Pavle Zidar

Ničesar nimam, tovariši,
kar bdelo bi nad vami,
tudi s solzo ne morem do vas,
sam sem
kot glas vaš poslednji
in živim
le še kakor poraz.
V očeh
mi strah prasketa,
za mano igra se kalen
posmeh

in sledi nezadržno
mojo pot,
ki nosi me brez upanja.

Še mene bo zaneslo z mrakom tja,
kjer nemo prst, orošeno s spomini,
od ust do ust si nosijo
roke,
tu bom kakor sneg v tišini
posinjel
in na obrazu le
sveta bo žaloval odmev.

MIR

Pavle Zidar

Vsega me je porasel mah miru,
le še v očeh se zgane kdaj spomin
ter se razdene kakor dete v snu
in že s smehljajem, s solzo sem nad njim.

Tako odevam strah, obup svoj, kri,
ki razsvetljuje *mojo nemo pot*,
o vse, kar mukoma kot jaz živi
in se nastavlja upanju povsod.

Naj se nihče ne vrača v mojo stran,
zbeži naj mimo ko neverni ptič,
v pogledu bledem skriva se umor...

V pogledu vzplapolava ogenj nor
in sem ga poln ko smrti zle mrlič,
ko vonja zemlje in nje grobih sanj.